

Nagy Gábor

Bem mozi kvartett

1

A Bem mozival tartozom még
neked, ahonnan indul kettőnk
filmje, ez a félbeszakadt etűd.
A kanyarban sikít a villamosfék.
Lehettem volna hosszú-életűd,
vagy csak az alkalom szülte gyönyörből
innék most is, mint aki eget hörpöl,
amikor minden csillag már letűnt?
Mivé válhattam volna szeretődből,
ha kétségbe vontál lépten-nyomon?
Nem segíthetél a magányomon –
mégis magadhoz emeltél a földről.
A Bem már rég nem művészmozi: kocsmá,
ahol belekezdte *legjobb kapcsolat*ba.

2

Látod, már bepakolták a teraszt
(a türelmi időnknek híre-
hamva sincs már), senki se mond szevaszt,
ha betérek egy pohár sörre.
Háttal vagyok a homályos saroknak,
hol, szégyenérzet ide vagy oda,
olyan voltál, mint egy orchidea,
oly valószínűtlen, fölém hajolva.
Elhívtál az asztalotokhoz,
vendéged lettem, időszakos,
s nem tudhattam, a hónapokhoz
lesz-e bennem kitartás. Visszakoz-
ni nincs hová. Így konzervál minket a Bem,
a pult alól kapható szerelem.

3

A plafonról lógó tarka esernyők
föltűzött, dermedt pillangóraját
míg veled voltam, szemed bogarát
fürkészve, észre se vettem. Esendőbb
voltam, mintsem hihetted. A falfirka
az oszlopon, miszerint *Bem apó*
nem volt nő, az egyetlen mérvadó
támpontja szememnek, bár hunyorítva
még most is látom arcod. *Öncsalás*,
mondanád erre, *színjáték*, mi más?
Ki tudhatná, mi volt valóbb valóság:
mozdulataidban a kétely,
avagy a kézzelfoghatóság,
hogy a nincsemre érvelj...

4

Bűnöm, hogy nem hittem benned eléggé,
fogva tartott egy nő horgony-tekintete,
akihez szeretni szegődtem végképp,
bár csak röpke időre voltam ihlete.
Majdnem kiűzted belőlem a démont,
már-már félni, szeretni tudtalak,
kiáltani szerettem volna: mért most!,
mikor egy csókkal kiadtad utamat.
Moziból lett Bem apóé a kocsmá,
azóta ott gubbasztok a sarokban,
te közben kitanultad a méhészetet,
egy másik férfi biztos hívebben szeret,
ott ülök az emlékek szegletében,
emléked méz, emléked ecet.

Kóborlások éjszakája

A Rózsadomb presszóból távozóban
vártam, hogy pirosról váltson a lámpa,
mikor egy nyest, a kreszre fittyet hányva,
átkelt volna a zebrán, de félúton
megtorpant, és csak bámult,
hitetlenkedve nézett rám.
Majd meghátrált, folyton firtatva
engem, jelentek-e a bőrre veszélyt.
Mindenesetre jobbnak látta a Rózsadomb felé
elosonni. Megnyerő kölyökképe volt.
Úgy fürkészt, mint ki megesket,
nem kergetek, nyúzó se nyestet,
sem tovairamló illúziót. Irigyeltem:
hogya fél is, szabadon dönthet,
megváltoztatva célt és útírányt
sem marad zsákmány nélkül – és még
haza is talál. A város alagútrendszerét,
kanálisok nem épp veszélytelen
labirintusát úgy ismeri,
hogy egy kéretlen-váratlan találkozás
nem tudja eltéríteni.
Így iszkol előlem az est,
számításba vesz és leráz, körúti lakomban
mire magamhoz térek, déli nap
pásztázza a rejtett zugokat –
sötétben én, csak én tengődöm:
tövig leeresztve redőnyöm.